

[Guldborg.]

rakter i Saltholmdiskussionen, som jeg ikke var meget inde på i mit første indlæg. Det er selvfølgelig, fordi jeg har den opfattelse, at den mere principielle diskussion i realiteten er ført. Jeg vil gerne minde om, at jeg til at begynde med netop sagde, at der er delte meninger i venstres gruppe, det er klart, der er det. Jeg tror også, jeg gjorde opmærksom på, at der både kan være nogle, der har skiftet standpunkt, og nogle, der er kommet til siden, der har et andet standpunkt og ikke har haft lejlighed til at sætte sig ind i det før. Det synes jeg er helt i orden, men jeg skal da — for at undgå enhver misforståelse også under hensyn til ministerens bemærkninger — til diskussionen og til hr. Valbaks indlæg sige, at det har nu været en god gammel venstreskik, at vi står ved de beslutninger, vi har været med til at træffe, og det gør vi også i denne sag. Det betyder ikke, at der ikke er delte meninger, og det vil også nok vise sig, når man engang kommer til den endelige afstemning.

Der er én ting, der ikke har været så stærkt fremme i diskussionen, men som jeg gerne vil trække ind. Det er noget, der specielt vedrører fremtiden for det skandinaviske luftfartssamarbejde. Jeg hører til dem, der lægger megen vægt på, at det kan leve videre og udvikles videre. Jeg mener, at dets skæbne i allerhøjeste grad er afhængig af, hvordan vi i dette folketing behandler spørgsmålet om den centrale lufthavn i det nordeuropæiske område, som nu af forskellige grunde er kommet til at ligge på dansk område, og som vi i denne sag derfor har et ansvar for. Inden for Det europæiske Parlament arbejder man allerede — og det er såmænd ikke så mærkeligt, det har været fremme før, men nu i højere grad med realisme — også på spørgsmålet om integration eller harmonisering af lufttrafikken, og i den forbindelse er der tanker fremme om multilaterale aftaler til afløsning af de bilaterale, som koster meget her i Europa, og som man derfor kunne og burde blive enig om at afskaffe. Man arbejder også med en større integration i samarbejdet mellem luftfartsselskaberne, og vi kommer altså nu med et selskab, hvori ikke alene et medlemsland af fællesmarkedet, Danmark, er indblandet, men også to lande, der står udenfor. Det er derfor temmelig afgørende for hele mulighe-

den for fortsættelsen af dette fælles skandinaviske foretagende, at vi er opmærksomme på, at vi skal løfte vores opgave, og det vil også sige, at vi skal, hvis der overhovedet skal være nogen mening i det, holde den basis i orden, som er gældende for dette fælles selskab. Hvis man ikke vil det, skal man selvfølgelig hellere sige det, så kan man nemlig gå hver til sit i 1985. Det kan man udmærket gøre. Jeg mener, det ville være forkert, og det vil være forkert ikke at lægge sine planer efter at holde det samarbejde. Der snakkes så meget om, at hvis man ikke bygger Kastrup ud, kan trafikken komme til Billund, og der er nogle, der mener, at den vil flytte til Stockholm, Oslo og Hamburg. Jeg vil ikke helt bestride det, men jeg vil dog bare gøre opmærksom på, at udviklingen i luftfarten hele tiden er større og større knudepunkter, og at det, man snakker om, snarere er i forhold til Frankfurt, i forhold til London, i forhold til Paris og måske noget sydligere, såmænd ikke engang til Bruxelles og Amsterdam, for de ligger for nær ved de andre og konkurrerer hinanden ud. Det eneste, der er tilbage, er i virkeligheden spørgsmålet: skal der i Nordeuropa, i den nordligste del af dette område, ligge et centralt knudepunkt, som ligger der i dag, som kan bruges, og som kan vedligeholdes, hvis vi sørger for at gøre det, og som derfor kan tage denne del af det europæiske område med ind og holde det i balance? Dette er et fundamentalt spørgsmål for SAS' fremtid, om man vil det eller ej.

Jeg har ikke ofret så meget tid i mit første indlæg på det, fordi jeg som sagt mener, at den principbeslutning blev truffet i 1969, og det, vi nu diskuterer, er, hvordan vi skal føre dem ud i praksis, men det kunne godt, synes jeg, efter den debat, der nu har været, måske være rigtigt at trække det ind og gøre det helt klart, at disse spørgsmål og måden, vi behandler denne sag på, rækker langt og er meget vigtig. Den er ikke alene vigtig for os selv, men den er også vigtig i en større sammenhæng for hele dette områdes placering. Skal der være nogen mening i det, og skal vi også tage vores del af de europæiske opgaver op og søge at sørge for, at denne ende af Europa ikke bliver sådan en blindtarm, hører vi også med i løsningen af denne opgave.